

som den ærede Ordfører berørte, da skal jeg ikke indlade mig videre derpaa, idet jeg med Hensyn dertil i Et og Alt skal henvise til den høitærede Confeilspræsidents Udtalelser sidste Gang, da disse Sager vare for.

Framp: Jeg bekjender, at jeg har den Overbevisning, at der her til Lands anvendes altfor Lidt til Repræsentation, eller, som det her i Lovforslaget hedder, Bordpenge. Jeg sigter her ved ikke alene til Repræsentationen i Udlandet, men ogsaa Repræsentationen i Indlandet, hvor man vil se, at der saa godt som aldeles Intet er. End ikke Rigsdagen har Udgifter til Repræsentation, hvorved der kunde gives Leilighed for Medlemmerne til at gjøre sig bekjendt med andre store Mænd eller med Udlandets Gesandter og derved danne sig en Mening om, hvorledes man lige overfor dem bør optræde, eller hvorledes i det Hele taget man bør gaa frem for at faae en Indsigt paa den udenrigske Politik. Men jeg tror, at man kan sige, at ogsaa ubadtil er vor Repræsentation meget tarvelig. Der er meget faa Steder, hvor vi have Gesandter, og der er meget faa Medlemmer ved hvert af disse Gesandtskaber, og Gesandtskaberne ere i det Hele i Forhold til andre Staters Gesandtskaber afslagne altfor ringe. Med Hensyn til Gagen maa jo Gesandtskaberne rette sig efter, hvorledes Embedsmændene ellers gageres heri Landet, navnlig med Hensyn til Pensionforholdet. Den eneste Veie, man derfor har til at lette Gesandterne deres Stilling, er jo gjennem de saakaldte „Bordpenge“. Den almindelige Mening er, tror jeg, blandt Folk, at Gesandterne Intet have at gjøre eller ingen Betydning have for en lille Stat. Jeg tror, at man tager feil heri, idet jeg turde mene, at det navnlig for en lille Stat er vigtigt at have en Repræsentation i Udlandet, da man ikke altid tager tilstrækkeligt Hensyn til den lille Stat, naar den ikke selv passer paa. Jeg mener derfor, at det er vigtigt, at Landet er repræsenteret i Udlandet ved de udenlandske Regjeringer og der søger at indhente de Oplysninger, som ere nødvendige for Regjeringen herhjemme. — Men det er ikke den eneste Fordring, som stilles til Gesandtskaberne. Der stilles ogsaa den at assistere de Danste, naar de komme til Udlandet, og hvis de Herrer havde havt Leilighed, saaledes som jeg selv har havt det, til at trænge til saadan Assistance, saa vilde de se, at det ikke er saa Lidt, som udfordres af Gesandten for at hjælpe de enkelte Personer. Det er ikke udelukkende en enkelt Klasse af Danste, der reise i Udlandet, og som der trænger til Gesandstens Hjælp, det er ogsaa Haandværkere, Kunstnere, Studerende, og det er ogsaa de Officere, der sendes til Udlandet for at uddanne sig i deres Vaaben; overalt trænger man til Gesandten. Men naar Gesandten ikke har de Forbindelser, som ere nødvendige for at støtte, saa

kan man ikke faae den Assistance, som er nødvendig. For at faae disse Forbindelser er det nødvendigt ikke alene at være stillet paa en vis Maade i Livet, at leve paa en saakaldet behagelig Fod; men der fordrer, at Gesandten skal bevæge sig med Lethed, og der fordrer, at han skal begynde tidlig derpaa. Det er ikke givet for en Svilkensombøst, selv efter at have indtaget en stor Stilling, at blive en dygtig Gesandt. Der er flere af Landets dygtigste Mænd, som have, jeg havde nær sagt, knækket Halsen derpaa, men som have stødt sig, idet de skulde optræde som Diplomater uden at være det. — Jeg vedkjender mig derfor, at jeg altid vil støtte Udgifterne til Gesandtskaberne og støtte dem med det, der i Lovforslaget kaldes Bordpenge. Hvad særlig angaar det i Vædringsforslaget berørte Gesandtskab i Rom, saa tror jeg, at det vilde være i høi Grad uretfærdigt mod Gesandten der, om han skulde berøves de 4000 Kr. Livet er saa dyrt der, og hans Stilling er saa vanstelig, at det efter min Overbevisning vil være aldeles urigtigt at berøve ham disse Penge. Jeg tror snarere, at man maa lade Posten gaa bort; men det at indbrage Posten har en anden Vansteligheid, thi derfra rekruteres, om jeg saa maa sige, de store og de største Poster. Man kan ikke undvære de mindre Poster som Mellemled for Mænd, før de komme til de største Poster. — Hvad det andet Vædringsforslag om Konsulatet i Rom angaar, saa kan jeg betrækte af Kundskab, som jeg har andetstedsfra, at den høitærede Udenrigsministers Udtalelser i den Henseende ere fuldstændig berettigede, idet der i Rom er Trang til to: en, der staar i Forbindelse med den italienske Regjering, og en, der staar i Forbindelse med Pavestolen; navnlig den sidste er vigtig for Kunstneres Vedkommende. — Jeg vil derfor anbefale, at man lader disse Poster blive staaende med Udgifter til Gesandten i Rom og Konsulatet i Rom.

Solstein: Jeg beklager, at jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem, der nu satte sig. Jeg tror ikke, at de store Forestillinger, som han har om Repræsentationens Nødvendighed, ere begrundede, men i alt Fald tror jeg ikke, at det nu er Tidspunktet til at komme ind paa dette Spørgsmaal. Det tror jeg ikke af forskjellige Grunde, som jeg senere skal komme nærmere ind paa. — Jeg skal kun med Hensyn til Repræsentationen i Rom tillade mig at bemærke, at det er et Spørgsmaal, hvorom man i dette

Retteelse.

Sp. 1427, R. 15—17 fra oven udgaa.